

осъденъ на смъртъ, или на много години въ затворъ. А пакъ, да криѣжъ отъ баща си това убѣжденъе, да го мамѣжъ съсъ една лъжлива надѣжда за свобода, да не проливамъ сълзи като го пригрѣщахъ, като говоряхъ за майка си, за братѣята си и за сестритѣ си, за сичкитѣ оубѣзи, които не щѣхъ веке да видѣжъ пакъ тука-долу, да намѣрижъ толкосъ гласъ за да го молѣжъ да доде пакъ да ме види, ако може! Нѣ, нищо не бѣше нѣкоги за мене толкосъ мжчно.

Той си отиде съвсѣмъ зарадованъ съсъ надѣждата дѣто му дадохъ, а азъ си влѣзохъ въ тъмницата съсъ наранено сѣрце. Щомъ се видѣхъ самъ, и помислихъ че ще ми олекне като си поплачѣжъ. Лишихъ се отъ това добро. Задавихъ се отъ поемания, и не можихъ да извадѣжъ ни една сълза. То се знае, че е убийственно да не може човѣкъ да плаче въ едно голѣмо нажаленъе, и колко пакти го уебщахъ!

Улови ме една горѣща треска и едно страшно главоболѣе. Ницо не хапнѣжхъ цѣлъ день. Казвахъ си: Да даде Богъ да имамъ една смъртна болѣсть, която да може да тури край на мжката ми!

Какво натегнжто и безумно желанъе! защото сега благославямъ дѣто не ми чю молитвата, и му благодарѣжъ, нѣ защото сжмъ честитѣ дѣто видѣхъ пакъ родителитѣ си слѣдъ десетъ години затворъ, а за туй дѣто страданъето уголѣмява достоинството на човѣкътъ, и за мене, надѣвамъ се, то не ще бжде безъ дѣйствиѣе.

Подиръ два дни, баща ми пакъ доде. Добрѣ бѣхъ спалъ прѣвъ ноцѣта, нѣмахъ треска. Присторихъ се на свободенъ и веселъ, и никому не бѣше дадено